

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 23/2021
01.10.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Бранка Дражић, одређена годишњим распоредом послова у суду сагласно одредби члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у поступку предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Јаковљевић, адвокат из ..., одлучујући о жалби изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 г 73/21 од 22.07.2021. године, дана 01.10.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Београду Р4 г 73/21 од 22.07.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 г 73/21 од 22.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор предлагача АА из ... од 22.06.2021. године ради убрзања поступка који се води пред Апелационим судом у Београду под бројем Гж 5446/19. Ставом другим изреке, одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу наводећи да Апелациони суд у Београду пуне две године није поступао по одлуци Вишег суда у Београду II број 1416/16, да је нечињењем туженог дошло до еколошког загађивања земљишта тужиоца, због чега не може да користи своју парцелу 16 година, што указује на хитност поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредбе члана 16. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/05 од 07.05.2015. године), Врховни касациони суд је без испитног поступка, применом члана 18. став 1. истог закона нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности. Такође није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 12, обзиром да разлози дати у образложењу побијаног решења нису противречни изреци самог решења, супротно жалбеним наводима.

Из списка произилази да је увидом у спис Вишег суда у Београду П 1416/16 Апелациони суд у Београду утврдио да је тужилац поднео том суду тужбу 29.09.2016. године која је дана 03.10.2016. године туженом послата на одговор, који је одговорио на тужбу дана 03.11.2016. године. Тужилац се поднеском од 25.11.2016. године изјаснио на наводе одговора на тужбу. Припремно рочиште је заказано за 03.03.2017. године и одржано, наредно је заказано за 11.05.2017. године, али није одржано на молбу тужиоца, обзиром да је његов адвокат био спречен да приступи због болести. Рочиште заказано за 20.09.2017. године је одржано и на њему је изведен доказ саслушањем једног сведока и тужиоца у својству парничне странке и наложено тужиоцу да у року од 15 дана уплати трошкове вештачења, а доказ о уплати тужилац је доставио уз поднесак од 24.10.2017. године. Рочиште заказано за 20.12.2017. године је одржано и на њему је тужилац прецизирао задатак судском вештаку. Вештак је дао налаз и мишљење дана 30.01.2018. године, које је достављено странкама дана 02.02.2018. године, а тужени је дана 19.02.2018. године писменим путем уложио примедбе на налаз вештака. Рочиште заказано за 26.02.2020. године није одржано ради изјашњења судског вештака на примедбе туженог. Тужилац је поднеском од 20.02.2018. године прецизирао тужбени захтев за накнаду материјалне штете – обичне штете и изгубљене добити. Вештак се поднеском од 05.03.2018. године изјаснио на примедбе тужене стране. Рочиште заказано за 08.06.2018. године је одржано и на истом је саслушан вештак и главна расправа је закључена. Писмени отправак одлуке је достављен странкама у јулу 2018. године. Тужена је дана 24.07.2018. године изјавила жалбу. Тужилац је 18.07.2018. године поднео захтев за исправку, а поднеском од 20.07.2018. године је тражио да му се омогући плаћање такси на рате, што је омогућено. Након ургенције тужиоца од 13.03.2019. године суд је донео решење о исправци дана 19.03.2019. године, које је достављено стракама. Након испуњења законских услова списи су достављени Апелационом суду у Београду дана 03.07.2019. године, о жалби тужене још није одлучено.

Одредбом члана 18. став 3. Устава Републике Србије, прописано је да се одредба о људским и мањинским правима тумачи у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно важећим међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, прописано је свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода прописано је између осталог да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама, или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона.

Одредбом члана 10. став 1. Закона о парничном поступку прописао је да станка има право да суд одлучи о њеним захтевима и предлозима у разумном поступку.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на

суђење у разумном року, уважавају се све околности предметног случаја, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, као и поштовање редоследа решавања предмета и законских рокова за заказивање главног претреса, односно израду одлука.

Врховни касациони суд је анализом трајања дужине трајања целокупног поступка закључио да жалба предлагача није основана.

У конкретном случају ради се о парничном поступку којим се суди у границама разумног рока, односно да целокупни поступак од подношења тужбе 29.09.2016. године па до одлучивања о приговору 22.07.2021. године траје у границама разумног рока.

Поступак пред другостепеним судом траје од дана достављања списка Апелационом суду у Београду дана 03.07.2019. године. У том периоду након достављања списка Апелационом суду у Београду проглашено је ванредно стање дана 15.03.2020. године које је укинута дана 06.05.2020. године, па су се, сагласно закључку Високог савета судства од 18.03.2020. године, у току трајања ванредног стања одржавала само суђења која не трпе одлагање у предметима у кривичној и грађанској материји, који су таксативно наведени у закључку, тако да је постојала објективна немогућност одлучивања о жалби у року који је напред наведен, јер је рад судова у знатној мери отежан због ванредног стања и болести великог броја судија и запослених у судовима, због чега је дошло до застоја у решавању предмета по редоследу пријема у суд, што такође треба имати у виду као и чињеницу да епидемија још увек траје.

Поред тога, укупно трајање целокупног поступка за сада не указује да је жалба основана имајући у виду да су рокови оријентациони, односно инструктивне природе и служе судији као смерница за управљање предметима којима је задужен, између осталог и с обзиром на њихов број, структуру и карактер (да ли су хитни по закону или по природи ствари). Предлагач није у жалби навео околност из којих би се дало закључити да предмет за њега има нарочиту важност или да захтева нарочиту хитност у поступању, посебно имајући у виду одредбу члана 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, број 110/2009 са изменама и допунама) којом је прописано да се предмети решавају по реду пријема. У хитним или другим оправданим случајевима од овог реда се може изузетно одступити (став 1).

Са изнетих разлога, за сада се не испуњава услов за утврђење повреде права на суђење у разумном року које је предлагач тражио поднетим приговором, ради убрзања поступка, имајући у виду укупно трајање овог судског поступка.

При томе ће Апелациони суд у Београду свакако имати у виду дужину трајања поступка пред тим судом.

Полазећи од наведених околности, Врховни касациони суд је оценио да поступак у целини траје у границама разумног рока, због чега је одбио жалбу као неосновану и сагласно одредби члана 17. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучено је као у изреци.

Суд је ценио и наводе жалбе да су прошли рокови за одлучивање по жалби у предмету Апелационог суда у Београду Гж 5446/19, јер је тај суд био дужан да у року од 9 месеци од дана пријема списка одлучи по жалби на одлуку првостепеног суда. Наиме, рок за доношење одлуке прописан је у поступку пред другостепеним судом (члан 383. став 2. ЗПП). Наведени рок је по својој природи инструктивне природе, те непоштовање наведеног рока не доводи до последица које би условиле другачију оцену основаности жалбе на одлуку суда по приговору ради убразања поступка у конкретном предмету.

Врховни касациони суд је у ставу другом изреке одбио захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку имајући у виду да предлагач није успео у овом поступку.

Судија
Бранка Дражић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић